

- України І. Ф. Курас (голова) та ін.; обкл. і тит. худож. Ю. О. Коваленко. Київ : Вища школа, 2003. 782 с.
6. Тримбач С. Важко перші сто... *День*. 2019. № 99–100. URL: https://day.kyiv.ua/uk/article/kultura/vazhko-pershi-sto?md_switch_to=main
 7. Умань и уманчани очима П. Ф. Курінного / за ред. Ю. В. Торгала, Л. Д. Гарбузової. Умань : ВПЦ «Візаві», 2014. 132 с.
 8. Шелепко М. П. Демуцький. Відоме та невідоме в творчій біографії митця в контексті української музичної культури. *Київське музикознавство*. 2013. Вип. 46. С. 30–36.
 9. Яценко Л. П. Д. Демуцький: нарис про життя і творчість. Київ : Держ вид-во образотвор. мистецтва і муз. л-ри, 1957. 45 с.

Юрій Приходько

ВІЙНА В КОРЕЇ (1950–1953 рр.)

Корейська війна (1950–1953 рр.) стала першим військово-збройним конфліктом періоду «холодної» війни і початком конфліктів, що є досі нерозв'язаними. Вона стала локальною війною між двома провідними на той час наддержавами, на обмеженій території без ядерної зброї.

Актуальність даної теми полягає в тому, що «корейська проблема» перетворилася на один із застарілих і довготривалих серед регіональних конфліктів, що залишились у спадщину з часів Другої світової війни. Його характерною рисою є те, що протягом усього післявоєнного часу на Корейському півострові зберігається високий ступінь напруженості, який серйозно ускладнює міжнародну ситуацію на Далекому Сході.

10 серпня 1945 р., у зв'язку з капітуляцією Японії, США та СРСР домовилися розділити територію Кореї по 38 паралелі, сподіваючись, що японські війська на півночі капітулюють під тиском могутньої Червоної армії, а на півдні – здадуться військам США. Тож після цих операцій півострів був розділений на дві частини: північну – радянську та південну – американську. Подібний поділ мав бути лише тимчасовим [1, с. 53].

До кінця 1948 р. з Північної Кореї було виведено радянські війська, а в червні 1949 р. з іншої частини півострова – війська США, при цьому обидві корейські держави мріяли про силове об'єднання країни, кожна під своєю юрисдикцією. Із серпня 1949 р. Кім Ір Сен розпочав планомірну «обробку» Й. Сталіна, умовляючи його підтримати воєнну операцію північнокорейців. Однак обережний Сталін, у принципі підтримуючи ідею поширення радянського контролю на весь Корейський півострів, побоювався втягування в повномасштабне воєнне протистояння із США на Далекому Сході. Обережність проявляв і керівник комуністичного Китаю Мао Цзедун, готовий у принципі надати воєнну підтримку «Півночі»,

проте зайнятий воєнними діями проти армії Чан Кайши, формуванням власної держави – КНР, плекаючи надії на звільнення Тайваню [2, с. 131].

Випробовування атомної зброї СРСР і перемога комуністів у Китаї спричинили корективи в американській політиці. Схвалена наприкінці 1949 р. директива Ради Національної Безпеки (РНБ) 48/2 передбачала значну економічну та військову допомогу Республіці Корея (РК). На початку 1950 р., визначаючи далекосхідну політику США, держсекретар цієї країни Д. Ачесон заявив про доцільність відступу з Азійського континенту та побудови оборонної лінії уздовж ланцюга Тихоокеанських островів. Разом з тим вказувалося, що головними об'єктами США в регіоні є Японія, Філіппіни, а РК була віднесена до «периферійних інтересів» США. Ураховуючи ці, а також деякі інші обставини, Сталін, який вагався стосовно доцільності проведення операції, остаточно «благословив» Кім Ір Сена лише після того, як той заручився підтримкою КНР. Це стало останнім кроком у нападі північнокорейських військ на Південь.

25 червня 1950 р. північнокорейські війська увійшли на територію Південної Кореї. Вже 27 червня президент США віддав наказ командуючому американськими військами Д. Макартуру витиснути північнокорейські війська з території півдня до 38 паралелі. 7 липня 1950 р. резолюція Ради Безпеки ООН санкціонувала створення військ ООН для участі у війні і доручила США командувати цими військами [3, с. 77].

Головнокомандувачем військ ООН у Кореї став американський генерал Д. Макартур. «Війська ООН» 15 вересня десантували в тилу головних сил Північної Кореї ударне армійське угруповання. Ініціатива перейшла до «південців», яким вдалося завдати відчутних втрат північнокорейським військам і 30 вересня вийти до 38-ї паралелі. Однак, звільнивши Південну Корею і тим самим виконавши резолюції РБ, «війська ООН» продовжили наступ на Північ. До листопада 1950 р. армія КНДР відступила в райони, що примикають до корейсько-китайського кордону. Основною мотивацією КНР для повномасштабної участі в Корейській війні були, звісно, інтереси власної безпеки, оскільки знищення КНДР і вихід військ США на китайський кордон створювали небезпеку американського наступу на китайську територію, оскільки Сполучені Штати все ще плекали плани встановлення контролю над материковим Китаєм шляхом активної підтримки режиму Чан Кайши. Керівництво КНР оголосило про дозвіл китайським «добровольцям» брати участь у «визвольній боротьбі корейського народу», 26 листопада китайські та північнокорейські війська перейшли в контрнаступ. У грудні 1950 р. було звільнено всю територію КНДР, а 4 січня знову взято Сеул. Проте під ударами американсько-південнокорейських військ комуністичні війська було знову відтіснено до 38-ї паралелі. До літа 1951 р. лінія фронту стабілізувалася і майже застигла, коливаючись уздовж цієї паралелі, однак напруженість протистояння зберігалася, хоча у воєнних діях спостері-

галосся затишшя. У Кесоні (КНДР), розташованому на 38-й паралелі, 10 липня 1951 р. розпочалися корейсько-корейські переговори про перемир'я, проте вже 23 серпня вони були перервані та військові дії поновилися [4, с. 33].

У відповідь на настійливі запити урядів Китаю та КНДР керівництво СРСР таємно направило до Північно-Східного Китаю підрозділи винищувальної авіації, на основі яких 14 листопада 1950 р. було сформовано 64-й окремий винищувальний авіакорпус радянських ВПС. З 1952 р. і до кінця війни він налічував 26 тис. осіб. Радянські льотчики завдавали значних збитків авіації супротивника й ефективно прикривали військові об'єкти, мости, іншу інфраструктуру і наземні шляхи пересування підрозділів китайської та північнокорейської армій. Усього протягом війни радянські винищувачі збили 1097 літаків супротивника, втративши 110 радянських льотчиків і 319 літаків, ще 212 американських літаків було знищено зенітною артилерією [5, с. 168].

Втрати в цій війні становили для Південної Кореї близько 70 тис. вбитих, 150 тис. поранених, 80 тис. полонених. Приблизно 3 млн. громадян Південної Кореї померли з причин, безпосередньо пов'язаних з війною. Комуністична армія втратила в бойових діях не менше 1,6 млн. осіб. Корейська війна коштувала військам ООН 118 315 осіб убитих, 264 591 осіб поранених, 92 987 військовослужбовців потрапили в полон [6, с. 559].

Закінченню Корейської війни значною мірою сприяли дві важливі події в країнах – головних супротивниках «холодної війни»: смерть радянського лідера Й. Сталіна 5 березня 1953 р. і прихід до влади в США в січні 1953 р. президента Д. Ейзенхауера, перемога якого на виборах у кінці 1952 р. була пов'язана з невдоволенням населення зовнішньою політикою президента Г. Трумена, великими людськими втратами в Корейській війні (157530 загиблих і поранених), а також обіцянкою нового кандидата в президенти припинити війну [4, с. 34].

Головним наслідком Корейської війни стало закріплення розділення корейського народу та формування двох формально незалежних корейських держав, кожна з яких ставала частиною одного з двох протиборчих військово-політичних блоків «холодної» війни.

Відсутність же мирного договору про закінчення Корейської війни і на сьогодні є однією з основних перешкод повномасштабного врегулювання на півострові та формування системи колективної безпеки в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні.

Список використаних джерел

1. Фуркало В. Перемир'я, що затягнулося на півстоліття / До 50-річчя закінчення Корейської війни. *Політика і час*. 2003. № 8. С. 52–61.
2. Торкунов А. В. Загадочная война: Корейский конфликт 1950–1953 годов. М.: РОССПЭН, 2000. 310 с.

3. Волосюк, І. С. США і корейська проблема в період холодної війни. *Наукові праці*. Т. 74. Вип. 61. С. 76–80.
4. Лоссовський І. «Гарячі» сполохи «холодної» війни (до 60-ї річниці завершення Корейського конфлікту 1950–1953 років). *Зовнішні справи*. 2013. № 9. С. 32–35.
5. Орлов А. С., Гаврилов В. А. Тайны Корейской войны. М.: 2003. 260 с.
6. Дюпюи, Р. Эрнст, Дюпюи Тревор, Н. Всемирная история войн: в 4-х кн. / ред. кол. А. Д. Балабуха, Н. Л. Волковский, Д. Н. Волковский, И. А. Задоя, Н. Л. Сухачев. СПб. – М., 1997. Кн. 4. С. 541–561.

Катерина Радинська

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ ГРАФІЧНИХ ПОНЯТЬ НА УРОКАХ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ

Одне із головних положень концепції оновлення сучасної освіти пов'язане з перебудовою шкільної графічної освіти, оскільки графічні знання і вміння – це один із факторів, що сприяють загальнокультурному розвитку людини, її готовності до неперервної освіти та професійної діяльності. Графічна підготовка пов'язана з оволодінням методами пізнання, науковим стилем мислення, розвитком інтуїції, просторової уяви. Поряд із цим графічна підготовка має чітку гуманітарну спрямованість, оскільки є мовою науки і техніки, необхідна для моделювання та вивчення багатьох явищ, що відбуваються у природі та суспільстві, формує духовну сферу людини, інтелектуальні, морально-етичні складові людської особистості.

У такій ситуації необхідно звернути увагу на методичну систему навчання основ графічної грамоти, зокрема формування графічних понять на основі психологічних закономірностей графічної діяльності, що сприяє розвитку просторової уяви, розумового та технічного мислення, розумових дій, ґрунтовному засвоєнню графічних знань і виробленню вмінь їх застосовувати.

Непомітна зовні розумова діяльність являє собою тісну взаємодію мислительних операцій, образного мислення і пам'яті. В результаті цього і утворюється графічний образ предмета, який фіксує в уяві учня його властивості, що умовно відображені на кресленні, або ще підлягають відображенню шляхом побудови необхідних зображень.

В процесі виконання креслення виділяються три основних етапи. Перший етап складається зі спостереження зображуваного предмета і побудови на цій основі ескізу. Другий етап – вимірювання предмета і простановки розмірів. Третій етап- виконання креслення за ескізом.

На певному віковому етапі у дитини починає формуватись